

РЕШЕНИЕ

№ 5265

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11636** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Р. С. Н., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Т. М. срещу Решение № 3241 / 25.08.2025 г., постановено по АНД № 15733/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-009425/02.05.2024 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл.179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1 т. 5 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени кумулативно следните административни наказания: глоба в размер на 100 /сто/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Според касатора, СРС не е приложил правилно приложимия материален закон, като неправилно е изтъквал понятието „ПТП“ по смисъла на ЗДвП. Също така, твърди се, че въззивният съд не е направил обективен и точен анализ на доказателствата по делото, като е кредитирал противоречиви свидетелски показания, не е отчел обясненията на жалбоподателя и е нарушил основни принципи на административнонаказателния процес, по-точно презумпцията за невинност и съпътстващата я тежест спрямо наказващия орган да

докаже извършването на нарушението по безспорен начин. Релевират се доводи, че отказът на въззивния съд да назначи САТЕ по делото представлява съществено процесуално нарушение, което е възпрепятствало разкриването на обективната истина. Моли се за отмяната на оспореното съдебно решение и на процесното наказателно постановление.

В постъпили на 27.01.2026 г. писмени бележки на жалбоподателя се поддържат аргументите, посочени в касационната жалба относно неправилния анализ на фактите, направен от СРС, както и извършеното съществено процесуално нарушение с отказа да се назначи САТЕ по делото. Касаторът допълва, че вината му не е доказана по отношение на процесните административни нарушения, като твърди, че доказателствената тежест се носи от наказващия орган – това, че жалбоподателят не бил опровергал констатациите на АУАН, не означавало, че те са верни.

Ответникът – началник група ОПП – СДВР, в представено по делото писмено становище от 16.01.2026 г. оспорва касационната жалба като неоснователна, несъстоятелна и недоказана. Посочва, че в процесния санкционен акт е описано нарушението и обстоятелствата, времето и мястото, при които същото е извършено. Обръща внимание, че извършеното нарушение е формално, като законодателят не е предвидил настъпването на съставомерен противоправен резултат /вреди/, но нарушенията, свързани с нарушаване правилата на ЗДвП, следвало да се санкционират с ангажиране на административно наказателна отговорност. Счита оспореното съдебно решение за законосъобразно и правилно, изключително добре мотивирано и аргументирано. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и не смята, че са налице касационни основания за отмяна на същото.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимиран субект, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 05.02.2024 г. в [населено място] жалбоподателят Р. С. Н. управлявал лек автомобил марка „Х. ЦР В“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се в средната пътна лента на Околовръстния път на [населено място] с посока от [улица]към [улица]. По същото време и в същата посока по Околовръстния път свидетелят И. И. П. управлявал лек автомобил марка „Тойота“, модел „Си Е. Ар“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се в лявата пътна лента. Когато автомобилите, управлявани от свидетеля П. и жалбоподателя Н. се изравнили жалбоподателят възприел автомобила на свидетеля П. и решил да премине в лявата пътна лента пред автомобила на свидетеля. Жалбоподателят подал ляв мигач, ускорил скоростта и предприел маневра, свързана с отклонение в ляво по платното за движение с цел да премине в съседната, лява пътна лента пред автомобила на свидетеля П.. При извършването на маневрата жалбоподателят със задната лява част на своя автомобил ударил автомобила на свидетеля П. в предната дясна част. След реализиране на ПТП жалбоподателят не спрял, за да установи вредите, а продължил движението си. След удара свидетелят П. продължил

движението си кратък период от време, след което отбил автомобила и подал сигнал за реализираното ПТП на тел. 112. По указания на контролните органи се върнал на мястото на ПТП, където изчакал пристигането на екип на ОПП-СДВР. Бил съставен протокол за ПТП, в който били отразени констатираните по автомобила на свидетеля П. щети. Била изготвена и докладна записка за случая. До собственика на лекия автомобил марка „Х. ЦР В“ с рег. [рег.номер на МПС] М. Дзакова била изпратена призовка за явяване на 10.04.2024 г. в ОПП-СДВР във връзка с образуваната по случая с реализираното ПТП преписка. На същата дата се явил жалбоподателят, който в нарочна декларация посочил, че на 05.02.2024 г. именно той е управлявал цитирания автомобил. На същата дата свидетелят Ц. Ц. - младши автоконтрольор в ОПП-СДВР съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение с бл. № 240521/10.04.2024 г. за нарушение на чл. 25, ал.1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1 т.1 от ЗДвП. Актът бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го подписал, като възразил срещу приетата фактическа обстановка и посочил, че в писмен вид е представил обяснения. Като счел депозираните възражения за неоснователни, на 02.05.2024 г., началник група „Административнонаказателна дейност“ в отдел „Пътна полиция“ издал обжалваното наказателно постановление, препис от което бил връчен на жалбоподателя на неустановена дата, а на 23.10.2024 г. била депозирана и жалбата срещу него.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, че са съставени в предвидените в чл. 34 от ЗАНН давностни срокове и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът обективно, пълно и всестранно е изследвал фактите по делото, за което е събрал в пълен обем относимите по делото доказателства, които правилно е анализирал. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на състава на СРС, че оспореното НП е издадено при изяснена фактическа обстановка и доказано авторство на деянието, което обосновава и наложените с него на жалбоподателката административни наказания. Не може да бъде възприето оплакването на касатора, че е неприложима презумпцията на чл. 189, ал.2 от ЗДвП, която гласи: „Редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.“. Събраните по делото доказателства не водят до извода презумпцията да е успешно оборена от Н.. Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В случая по делото категорично се установява, че при престрояване в съседна пътна лента водачът на лек автомобил марка „Х.“, модел „ЦР В“, с рег. [рег.номер на МПС] удря лек автомобил марка „Тойота“, модел „Си Е. Ар“ с рег. [рег.номер на МПС], причинявайки материални щети в дясната част на автомобила. Поради това безспорно жалбоподателят е осъществил състава на посоченото в НП административно нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

Предвид разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП /в приложимата му редакция/, водачът, който

поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер на 200 лв., поради което настоящият състав намира, че СРС правилно е определил размера на наложената глоба.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДВП предвижда задължение за водача на ППС, който е участник в ПТП да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. От събраните в хода на производството пред районния съд доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят Н. не е спрял след реализираното ПТП за установяване на щетите, с което е извършил нарушение на цитираната разпоредба.

Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДВП /в приложимата редакция/, водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50, 00 до 200, 00 лв. В случая с оспореното НП е определен минимален размер на наказанието "лишаване от право на управление на МПС" и средна стойност на наложената парична глоба, които наказания са съобразени със степента на обществена опасност, характеризираща извършеното нарушение.

Доводите на жалбоподателя, че СРС неправилно е разтълкувал понятието за ПТП, по смисъла на § 6, т. 30 ДР ЗДВП, не могат да бъдат подкрепени от настоящия състав. Съгласно горесцитираната разпоредба: „Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.“. Въззивният съд е съобразил легалната дефиниция за ПТП, като правилно е субсумирал нормата спрямо фактите по казуса. С оглед приложения по делото доказателствен материал, включително обясненията на самия жалбоподател, дадени пред СРС, е безспорно, че в процесния случай се е състояло ПТП.

Неоснователно е твърдението на касатора, че въззивният съд не е отчел обясненията му, а е кредитирал противоречивите показания на И. П.. Именно от обясненията на касатора пред СРС, подкрепени и от останалите доказателства по делото, става ясно, че двата автомобила се изравнили /неговият и този на свидетеля П./, той ускорил и навлязъл в лентата, в която се движел автомобилът, управляван от П.. Също така, СРС правилно е достигнал до извода, че показанията на свидетеля П. са последователни и кореспондиращи с останалия приобщен доказателствен материал, тъй като между тях не се откриват никакви съществени противоречия, преувеличаване или преиначаване на факти и обстоятелства.

Отказът на СРС да назначи съдебна автотехническа експертиза не представлява съществено процесуално нарушение, противно на аргумента, изложен в касационната жалба. Въззивната инстанция правилно е приела, че исканата от жалбоподателя САТЕ касае обстоятелства, за които за ангажирани други доказателства, а също така е изминал дълъг период от време, в който настъпилите щети от процесното ПТП биха могли да са вече отстранени, което води до отпадането на необходимостта от исканата САТЕ. Разкриването на обективната истина по казуса е гарантирано от всички останали събрани по делото доказателства, които достатъчно подробно и обстойно разкриват относимите към казуса факти. В НП се съдържа подробно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, които напълно съответстват с констатациите в съставения на лицето АУАН.

С оглед горните съображения, оплакванията в касационната жалба са неоснователни. Наказателното постановление е законосъобразно. Решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 130 лева / 66,47 евро за касационната

инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо от АПК Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3241 от 25.08.2025 г., постановено по НАХД № 15733/2024 г. от Софийски районен съд, 108 състав.

ОСЪЖДА Р. С. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 130 (сто и тридесет) лева / 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.